

L'Església ha preferit l'extensió sacrificant l'autenticitat. Tots Sants

Dll, 31/10/2016 per Josep Llundell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Tots Sants. *Barcelona, dimarts 1 de novembre.*

En qui pensava Jesús quan va pronunciar les Benaurances?

Jesús pensava en la seva comunitat de deixebles.

Les benaurances dites a tot el món, o sigui a persones que ni coneixen el projecte de Jesús, ni això els interessa, són un missatge que no té cap sentit.

Més encara: no sols no tenen sentit sinó que les benaurances com a missatge per a qui no coincideix amb els criteris que configuren la comunitat cristiana són un contrasentit. Són un absurd.

Quin sentit pot tenir dir als pobres, als que pateixen, ploren i es veuen perseguits que ells són feliços? Sembla talment una burla, una befa.

Les benaurances expressen

-els efectes sorprenents

-i les inesperades conseqüències que produeix el missatge de l'evangeli quan aquest arriba a ser la convicció que determina la vida d'un grup humà.

Un grup que es regeix i organitza la vida a partir del que va viure i va ser Jesús.

És un espai humà en el que es produeixen fets increïbles, com aquests:

-els pobres deixen de ser uns desgraciats i se senten feliços

-els que pateixen i ploren troben el remei pels seus mals

-els perseguits i calumniats s'adonen de què l'odi i la maldat dels altres no els fa mal i que val la pena assumir-ho.

Per què?

Perquè l'alegria que es viu en la comunitat de deixebles val més que qualsevol altra cosa.

Si efectivament les benaurances expressen els fruits que es produeixen en una comunitat de persones que creuen en Jesús i el segueixen, aleshores, hem d'arribar a la conclusió de què Jesús no va pensar en què el seu missatge podria abastar tota la societat.

Perquè és absurd pensar que tota la societat va pensar així i ho va viure així.

Una religió pot configurar una societat sencera, una cultura o milions de persones.

Les benaurances no poden abastar tant. Per això caldria modificar la condició humana, mesquina i calculadora.

O per dir-ho més brument: egoista.

El cristianisme i l'Església han preferit l'extensió sacrificant l'autenticitat.

Parlem de més de mil milions de cristians.

Però... realment, som tants?

I, quants són autèntics?

Els pobres cristians, ¿és veritat que són feliços?

I els que pateixen i ploren, ¿és veritat que són feliços?

Què n'hem fet de l'evangeli?

Pura xerrameca buida d'autèntic contingut.
Si realment volem ser cristians hem de seguir els camins oberts per les benaurances.

Concretament:

- la pobresa d'esperit com expressió de la confiança en Déu enfront de totes les riqueses mundanes injustes.
- la mansuetud i la pau com a manifestació del poder de Déu enfront de les violències humanes
- la misericòrdia, encarnació de la misericòrdia divina enfront dels odis, intrigues i venjances dels homes
- la netedat de vida que és claror i transparència del cor mateix de Déu enfront dels innombrables pecats humans
- l'amor, l'entrega als altres servint-los generosament i desinteressadament
- la creu acceptada i viscuda cada dia
- la generositat creixent.

Vet aquí el camí cap a Déu, el camí cap a la Santedat.

Però, jo em pregunto: a qui interessa avui la Santedat?

A quants cristians els interessa realment la Santedat?

Per una immensa majoria -cristians o no cristians- el que realment els preocupa i els interessa és si podran arribar a final de mes sense endeutar-se.

Per una immensa majoria -cristians o no cristians- els interessen més els ordinadors que no pas la Santedat

o la feina i el sexe que no pas la Santedat

o el futbol i la política que no pas la Santedat.

Tot és qüestió d'opcions. Les opcions són lliures, però sense cap garantia d'encert.
Procurem no equivocar la nostra!